

drahem (drahma = krona), smel je na državne stroške obedovati v pritaneju, državnem poslopju, in obhajati vsako leto enkrat svečan izprevod po mestu. Pri Špartancih so imeli pri daritvah in v bitkah prvo mesto za kralji. Njim na čast so postavljali kipe v gimnazijih, palestrah, pred javnimi poslopji in svetišči. Njihovo srečo so Grki smatrali za božjo srečo in Platon pravi o državljanih svoje idealne države, hoteč izraziti največje zadovoljstvo: „Srečneje bodo živeli kakor srečno življenje, katerega se vesele zmagalci v Olimpiji.“

Olimpija je bila zbirališče vernikov, borilcev, radovednežev, kupcev, ki so imeli tu najlepšo priliko, sklepati nove zveze, bila je zbirališče državnikov,

zbirališče pesnikov, velikih mož — Herodot je baje tu čital svoje krasno delo —, zbirališče sploh grškega naroda. Sveti okraj Altis je bil vsako četrto leto glavno mesto cele Grecije, ki je strme se čudila, koliko moč ima, kakšen je njen sijaj. Verski in politični odnošaji so se tukaj strnili. Tu so občudovali Grki najslavnejše svoje može, najlepše umotvore božje v podobi krasnih borilcev. Ni čuda, da so bili Grki ponosni na to svojo lepoto, na lepoto duševnih in telesnih vrlin, ki so jo videli združeno, da se jim je vzbudil čut narodne celokupnosti, da so tisoči odšli domov z najlepšimi vtisi, da je duša njihova zahrepenela še bolj po največjem bogastvu: harmoniji duše in telesa. Noben narod jih ni dosegel.

(Dalje.)

Večer.

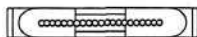
Zložil Silvin Sardenko.

Kakor črni vran
pada tihi mrak
na pokojno plan.

Kakor krila ptic
rahlo zašumi
drevje vrh goric.

Kakor v oknu svit
mesečni je žar
čez polje razlit.

Milo kot oko,
zatopljeno v mir,
gleda nas nebo.

Med gorami . . .

Zložil Anton Medved.

Med gorami na samotnem kraji
straži bela cerkvica grobé.
Olše tam vrše v sosednem gaji,
taščice tam tiho drobole.

Z line zvonec bronasti zapoje,
zlije do vasi vabeči glas,
in četvero mož na rame svoje
krsto dvigne in ostavi vas.

Ali komu v prsih srce poka,
ali komu v duhu se grozi?
Videti ni solz, ni čuti joka
strmo pot do jame iz vasi.

Kdo, ne vem, v to jamo izkopano
leže, neobjokovan obraz,
nekaj pa, o dekle, mi je znano:
mrtvec tak bom nekaj tudi jaz.

Dnevi so bili, ko sva verjela
vse na svetu preje nego to,
da ljubezen v naji bo zvenela
hitro in popolnoma tako.

Kdo je nje prerano smrt zakrivil,
ne ugibajva ne ti, ne jaz!
Eno veva in dovolj: oživil
mrtve več ne bo noben ukaz.

Med gorami na samotnem kraji
straži bela cerkvica grobé;
tam je prostor zame — ne za naji —
daleč narazen odmenjen že.

Olše tam vrše ob zori rani,
taščice tam tiho drobole,
milovani in nemilovani
tam enako sladko v grobih spe.

